

åbne øjnene for, at man ikke bare kan lade stå til.

Jeg synes, det er en ambitiøs handlingsplan, men det skal den også være. Jeg lægger vægt på det, der står i konklusionen, hvor man understreger, at med øget markedsorientering af sektoren mindskes behovet for direkte offentlig regulering. Det er det, der kendetegner vores lovgivning i disse år: vi deregulerer, vi decentraliserer, og vi gør i højere grad den offentlige indsats til en serviceindsats. Det er efter min mening en bevægelse i den rigtige retning.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Kim Behnke, fordi jeg fik mulighed for at rykke lidt frem i taler-rækken af hensyn til, at jeg skal være i Europa-udvalget kl. 11, hvor vi skal behandle nogle tunge lovforslag.

Jeg skal sige om ministerens redegørelse, at jeg har lagt mærke til, at Entreprenørforeningen har betegnet den som ministerens svendestykke. Jeg selv håber nu ikke, ministeren opfatter den sådan, for så kunne han få vanskeligheder med at bestå, vil jeg sige. Jeg tror heller ikke, ministeren selv opfatter den sådan, for ministeren har jo heldigvis gjort mange andre ting.

Den byggepolitiske redegørelse savner efter min opfattelse en vision for videreudviklingen af først og fremmest det almene byggeri, men også det offentlige byggeri. Man konstaterer, at vi har behov for, at boligbyggeriet ligger på det aktuelle niveau eller lidt højere, men så konstaterer man også, at det er regeringens målsætning at fastholde den nuværende balance mellem private boliger, almene boliger og andelsboliger, sammenholdt med at man understreger, at man stadig vil bruge det almene byggeri og det offentlige byggeri som konjunkturregulator. Det synes jeg er en kedelig melding at få fra regeringens side. Det betyder jo, at vi igen kan risikere et byggestop, det betyder, at der ikke vil blive bygget tilstrækkeligt alment byggeri, og at der ikke vil blive bygget nok ungdomsboliger, og det betyder også problemer med de offentlige investeringer i byggeri af f.eks. uddannelsesinstitutioner.

Jeg synes, det er meget uheldigt, at man har fået den vane, at man bruger det almene byggeri som konjunkturregulator. Det giver en dårlig planlægningstakt i kommunerne, og det giver som samlet virkning, at byggeriet ikke bliver tilstrækkeligt til at løse fremtidens boligbehov. Der er jo dokumenteret et boligbehov de

næste mange årtier frem i tiden, og det vil ikke blive dækket – i hvert fald ikke på en sådan måde, at mennesker med små indkomster kan blive sikret en god og ordentlig bolig i fremtiden. Der vil selvfølgelig ikke være nogen problemer for mennesker med høje indkomster, for de skal nok sørge for på en eller anden måde at få en bolig. Den sociale dimension i redegørelsen er altså efter vores opfattelse slet ikke stærk nok. Man kan naturligvis håbe, at der kan blive rettet op på det, men lad mig sige, at som udspillet ligger her fra regeringens side, er det ikke stærkt nok.

Når man ser på fordelingspolitikken, som hr. Estrup var lidt inde på, har vi altså nu en situation, hvor man ikke vil tilgodese det almene byggeri. Der bliver bygget for lidt alment byggeri, og man satses i stedet for på det private byggeri. Vi har set i en periode nu i de sidste par år, at der har været voldsomme værdistigninger i den private boligsektor med risiko for, at disse værdistigninger udmønter sig i forbrugsfest med pres på inflationen osv. osv. Den private sektor har jo den indbyggede ulempe i sig, at alt efter hvordan konjunkturerne kører, udløser den med mellemrum sådanne samfundsskabte værdistigninger, som igen kan omsættes i et udækket forbrug.

Men sådan er det ikke med det almene byggeri. Jo mere alment byggeri vi har, desto mindre er de skadelige virkninger af en sådan konjunktursituation i den private sektor, og desto mindre vil de samfundsskabte værdistigninger være, for der opstår jo ikke samfundsskabte værdistigninger i den almene sektor, og det er den store fordel ved den almene sektor. Hvis vi ser på den nedgangskonjunktur, vi havde for 5-6 år siden, blev de mennesker, der boede i f.eks. parcelhuse, hårdt ramt og stod lige pludselig og var insolvente, fordi priserne raslede ned. De blev ramt af disse konjunkturbølger, som plager den private sektor, så også her ville det have været en fordel at have en stor almen sektor, fordi den ikke rammes af dette problem, når der er nedgangsperioder.

Alt taget i betragtning er det altså en fordel at have en så stor almen sektor som overhovedet muligt af hensyn til stabiliteten i samfundsøkonomien, af hensyn til ønsket om at undgå spekulation i opgangsperioder og af hensyn til ønsket om at undgå insolvens og tvangsauktioner i nedgangsperioder, og derfor er den vægtning mellem den private sektor og den offentlige sektor, som ligger i regeringens redegørel-